

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobců: a) Mgr. M.K., b) Mgr. Ing. P.K., oba zastoupeni JUDr. Marií Kostrůnkovou, advokátkou, se sídlem Bělehradská 2759, 390 05 Tábor, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje se sídlem Škroupova 18, 306 18 Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) JUDr. V.Č., 2) R.K., 3) R.K., v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 17. 5. 2011, č. j. RR/1624/11,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 19. 7. 2011 doručenou do e-podatelny Krajského soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“) dne 20. 7. 2011 (originál podán k poštovní přepravě dne 23. 7. 2011 a doručen soudu dne 25. 7. 2011) se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 17. 5. 2011, č. j. RR/1624/11 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“).

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, odboru výstavby a územního plánování (dále též jen „*stavební úřad*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 9. 2. 2011, č.j. MH/02457/2011

(dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“ nebo „*stavební povolení*“) a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Prvoinstančním rozhodnutím bylo ve prospěch R.K. vydáno stavební povolení na stavbu „*Novostavba rodinného domu na p.č. 1420/13 a st. 210, k.ú. Malý Bor, Malý Bor*“ na pozemcích st.p. 210, 251, parc.č. 1420/2, 1420/3, 1420/8, 1420/9, 1420/12 a 1420/13 v katastrálním území Malý Bor (dále též jen „*Stavba*“).

Problematika územního plánování a stavebního řádu byla v rozhodném období upravena zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě, replika

Žalobci v žalobě konstatovali, že byli zkráceni na právech v důsledku nesprávných postupů v předcházejícím řízení úkony správních orgánů – žalovaného i stavebního úřadu. Žalobci trvali na tom, že vydaná pravomocná rozhodnutí jsou nezákonná, příp. nicotná, a navrhovali jejich zrušení či vyslovení jejich nicotnosti.

Žalobci připomněli, že dne 8. 4. 2009 bylo stavebním úřadem vydáno územní rozhodnutí o umístění Stavby s tím, že „*(...) se jedná o svažitý pozemek s jižní orientací a na stavební parcele č. 210 je postaven nevyužívaný hospodářský objekt - bývalá drůbežárna, který by měl být následně odstraněn. Objekt rodinného domu bude napojen na místní obslužnou komunikaci, na vodovodní řad obce, ohledně elektrické přípojky bude provedeno nové vedení, splaškové vody budou odváděny do nově zřízené žumpy o obsahu 15 m³. Dešťové vody budou svedeny na pozemek a jejich odvod bude řešen vsakem (...) rodinný dům bude vystavěn na pozemku, který je v souladu s územním plánem určen pro jeho výstavbu (...)*“. Dále bylo stanoveno, že umístění Stavby je na pozemku, a to 12 m od pozemku na p.č. 1423 a 6,5 m od pozemku p.č. 1420/1 v k.ú. Malý Bor, jež plní funkci lesa

Žalobci namítali, že rozhodnutí o umístění stavby bylo oznámeno veřejnou vyhláškou, o níž žalobci, trvale žijící v Táboře, nevěděli. Stran jejich případných výhrad k umístění Stavby v blízkosti lesa, když zákon stanoví limit 50 m, nebyli stavebníkem nijak kontaktováni. Dle jejich názoru je zřejmé, že zákonodárce věděl, proč je stanovena vzdálenost 50 m - vzrůst stromů a následné škody případným pádem stromu, a jiné škody - opadávání listů a jiné, v souvislosti s obhospodařováním pozemku určeného k plnění funkcí lesa, což je v současné době aktuální vzhledem ke změně klimatu (tornáda, vichry, pády stromů a celková změna vzhledem ke změně počasí). Žalobci mající trvalý pobyt v Táboře nemohli zjistit z veřejné vyhlášky, že je zahájeno územní řízení. Že se něco děje bylo zjištěno až z návrhu na vydání stavebního povolení, ale v té době bylo již pravomocně rozhodnuto o umístění Stavby. Žalobci nebyli nijak informováni o vydání tzv. závazných stanovisek, zejména pokud jde o stanovisko, že novostavba bude postavena 12 m od lesního pozemku, čímž samozřejmě

vzniká problém, neboť v případě pádu stromu může následně docházet k řadě problémů - škoda na domu, imise - spadané listí a jiné.

V rámci stavebního řízení žalobci namítali, že tím, že dům bude stát pouze 12 m a u druhého vlastníka lesa pouze 6 m od hranic, bude docházet k řadě problémů. Ohledně závazných stanovisek nebyli žádným způsobem informováni, nebyli s nimi seznámeni, až na místním šetření, v souvislosti s terénními úpravami, kdy zjistili přesouvání zeminy, jim stavebník sdělil, že mají stanoviska a výjimky a vše v pořádku. Teprve tehdy žalobci, ale i ostatní vlastníci sousedních pozemků, uplatňovali námitky ohledně vzdálenosti stavby od lesa a případných budoucích problémů vzhledem i ke změně klimatu, kdy hrozí způsobení škody pádem stromu a podobně. Přesto, že bylo žádáno o přezkum závazných stanovisek, vše zůstalo v původní linii. Do současné doby není známo, proč byla poskytnuta výjimka, aby stavba stála 12 m a 6 m od lesních pozemků, když zákon stanoví 50 m (zákonodárce pravděpodobně věděl, proč je tato hranice stanovena - výška vzrostlých stromů apod.). Stanovisko vydal někdo, kdo není vlastníkem lesa a nikdy nebude odpovědný za případné škody pádem stromu a podobně. Při místním šetření naopak zástupce stavebníka sdělil, že v případě pádu stromu bude požadovat po vlastníku lesa škodu, což jsou žalobci, a to je důvodem podání této žaloby, neboť vlastník lesa se nemohl vyjádřit ke Stavbě, o územním rozhodnutí nevěděl a ve stavebním řízení jsou námitky tohoto druhu nepřípustné s tím, že měly být vyřešeny v územním řízení.

Územní řízení bylo zahájeno veřejnou vyhláškou, což žalobci, trvale žijící v Táboře, nevěděli, a že se něco děje bylo zjištěno náhodně až při provádění skřívky. Žalobci namítali, že tento postup je v případě existence územního plánu. Bylo zjištěno, že územní plán sice existoval od roku 1980, v roce 2002 však k žádosti pana K. mělo dojít ke změně územního plánu, jehož platnost skončila 31. 12. 2009. Žalobci považovali tuto změnu za neplatnou a v rozporu s právními předpisy platnými v době žádosti o změnu (o změnu žádal pan K. - výstavba autoservisu a následně několik nízkopodlažních domků). Tato změna je v rozporu s právními předpisy, nikdo ze sousedních vlastníků pozemků se ke změně nevyjadřoval, šlo o zcela soukromou záležitost pana K., schválenou příslušnými orgány. Tak, jak byly změna, resp. doplnění územního plánu, provedeny, zcela znemožnilo jakýkoli zásah či součinnost sousedních vlastníků pozemků, o to je situace závažnější, že s ohledem na platnost nového stavebního zákona se při územním řízení vychází z toho, zda územní plán existoval či nikoli.

V tomto konkrétním případě je doplnění územního plánu v rozporu s tehdy platnou právní úpravou, zůstává otázkou, zda lze vůbec hovořit o změně a doplnění územního plánu, od čehož se odvíjí postupy správního orgánu ohledně realizace a provedení územního řízení, řízení o dodatečném povolení terénních úprav a v konečné fázi i vydání stavebního povolení. Tak, jak žalobci zjistili, bylo vždy jednáno jen s panem K., k jeho žádosti provedena změna územního plánu a následně další řízení, čímž bylo vlastníkům sousedních pozemků znemožněno jakkoli zasáhnout či se vyjádřit a vznést námitky ohledně územního plánu, územního řízení a v neposlední řadě i stavebního povolení.

Problém spočívá v tom, že zákon stanoví výstavbu domu ve vzdálenosti minimálně 50 m od lesního porostu. Žalobci jsou spoluvlastníky lesa a bez jakéhokoliv jejich souhlasu byla povolena stavba ve vzdálenosti 12 m od okraje lesa a u sousedního vlastníka dokonce

6 m, aniž toto stanovisko nebo výjimka byla jakkoli zdůvodněna. Parcela stavebníka je dostatečně velká, aby dům stál 50 m od okraje lesa, a nebylo nutno vydávat jakákoliv stanoviska či výjimky. Nikdo nebral v potaz, že tímto stanoviskem se zakládá do budoucna problém vzniku škod. Při místním šetření bylo stavebníkem sděleno, že pokud by došlo k nějaké škodě, bude ji samozřejmě požadovat po vlastníkově lesa. To je zcela zavádějící, když souhlas - stanovisko - vydal za vlastníka lesního pozemku orgán státní správy a za případnou škodu by měl odpovídat vlastník - tím jsou porušena práva na ochranu vlastnictví a provedený postup je zcela v rozporu s Listinou práva svobod.

Žalobci trvali na tom, že rozhodnutí jsou v rozporu se zákonem, a to nejen rozhodnutí o vydání stavebního povolení, ale zejména předcházející řízení, a zůstává otázkou, zda nejde o rozhodnutí nicotná.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 6. 10. 2011, když podstatu své argumentace shrnul do názoru, že žalobní námitky nesměřují proti napadenému rozhodnutí, ale proti rozhodnutí územnímu, které bylo vydáno v předcházejícím řízení, a proti územnímu plánu.

Žalobci v **replíce** na vyjádření žalovaného datované dne 1. 11. 2011 zopakovali, že o územním řízení nevěděli. Dále uvedli, že jedinou námitku, kterou mají, je, že při vydání územního rozhodnutí nebylo postupováno v souladu se zákonem, nebyla dodržena zákonem stanovená vzdálenost - výstavba domu od okraje lesa 50 m. Za vlastníky dal stanovisko někdo, kdo není vlastníkem lesa, a v případě vzniklé škody pádem stromu či jiného problému - spadané listí a podobně – budou odpovědní žalobci jako vlastníci lesa. Navíc bylo zjištěno, že doplnění územního plánu je provedeno v rozporu se zákonem, jde o změnu, kterou navrhl pan R.K., ani v souvislosti se schvalováním dodatku územního plánu nebylo postupováno dle zákona a žalobci jako vlastníci pozemků nebyli s tímto obeznámeni. Z územního plánu dokonce vyplývá, že i na jiných pozemcích žalobců bude tzv. lesopark a domy budou postaveny v této lokalitě, ale zcela jinde, než je nyní realizována výstavba. Jako poslední bylo rozhodnutí o stavebním povolení, o kterém žalobci věděli, vyčerpali veškeré opravné prostředky, jsou přesvědčeni, že soud by měl, jako předběžnou otázku, vyřešit zákonnost územního rozhodnutí a potažmo zákonnost územního plánu, neboť od toho se odvíjí rovněž otázka obesílání účastníků v územním řízení, na které navazuje řízení o stavebním povolení.

Ve věci územního řízení a rozhodnutí byl podán návrh na obnovu územního řízení právě z důvodu, že se žalobci dozvěděli o dodatku územního plánu, měli možnost se s ním seznámit a zjistili, že nebyl přijat v souladu se zákonem. Tento dokument existoval v době rozhodování správních orgánů, ale žalobci se o něm dozvěděli až nyní, a proto bylo žádáno o obnovu řízení. Vzhledem k tomu, že není dosud pravomocně rozhodnuto o obnově řízení, žalobci navrhli přerušení řízení o žalobě dle § 109 o. s. ř. do pravomocného skončení řízení o obnově územního řízení a vydání rozhodnutí.

Stran územního plánu byly učiněny příslušné kroky k objasnění, zda byl platný či nikoliv, i když se žalobci domnívají, že by jak správní orgán, tak soud měl jako předběžnou otázku posoudit platnost územního plánu, neboť od toho se odvíjí způsob provedení územního řízení a následně i řízení o vydání stavebního povolení.

Pokud jde o závazné stanovisko, že stavba může stát 12 m od okraje lesa, bylo sice přezkoumáno odborem životního prostředí krajského úřadu, ale z odůvodnění nevyplývá, proč byla učiněna výjimka ze zákona, který stanoví 50 m od okraje lesa, neboť investor měl na svém pozemku místa dost a tvrzení, že je tomu tak, aby měl lepší výhled do krajiny, nemůže obstát oproti případným následným problémům se vznikem škody. Tvrzení, že dům nevadí lesu, je určité pravdivé, ale les vadí domu a následným problémům při obhospodařování, těžbě, pádu stromů, listí a podobně, navíc, když jde o svah (les je na svahu, kde vzhledem k podloží při větším větru je pád stromů, vyvrácení a jiné nasnadě).

Dle žalobců zůstává otázkou, zda má vlastník sousedního pozemku právo se vyjádřit ke stavbě či nikoliv, zejména, když je stavba postavena v místech, kde zákon stanovil určitá pravidla, která správní orgán za vlastníka změnil (pak by v případě vzniku škody měl odpovídat ten, kdo stavbu takto povolil, čemuž tak ve skutečnosti není). Postupy správního orgánu jsou zcela formalistické, zavádějící, neboť správní orgán má povinnost při zjištění nezákonnosti či rozporu se zákonem učinit vhodná opatření, což se v tomto případě nestalo. Dokonce o žádosti o odklad vykonatelnosti stavebního povolení do rozhodnutí o obnově a o vydání předběžného opatření správní orgán dosud nerozhodl a nechal stavebníkovi postavit hrubou stavbu za dobu podání žaloby, návrhu na obnovu územního řízení, z čehož vyplývá jednostranný přístup správního orgánu v zájmu investora.

[III] Správní spis

Ze správního spisu se k věci podávají následující základní skutečnosti. Dne 7. 5. 2009 byla R.K. (stavebníkem) podána ke stavebnímu úřadu žádost o stavební povolení na Stavbu. Po provedeném řízení bylo Městským úřadem Horažďovice vydáno dne 9. 2. 2011 pod č.j. MH/02457/2011 rozhodnutí, kterým bylo vydáno stavební povolení na Stavbu. V něm se mj. uvádí, že územní rozhodnutí o umístění Stavby bylo vydáno dne 8. 4. 2009 pod č.j. MH/03479/2009/OVÚP/St a nabylo právní moci dne 11. 5. 2009. Žalobci brojili proti prvoinstančnímu rozhodnutí samostatnými odvoláními datovanými dne 1. 3. 2011 (Mgr. Bc. P.K.), resp. 8. 3. 2011 (Mgr. M.K.). Podstata odvolacích námitek byla shodná s námitkami později uplatněnými v žalobě. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, rozhodnutím ze dne 17. 5. 2011, č.j. RR/1624/11, odvolání žalobců zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice ze dne 9. 2. 2011, č.j. MH/02457/2011 potvrdil.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Po provedeném jednání soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Před vlastním posouzením věci soud považuje za potřebné nastínit určitá obecná kritéria či východiska, jejichž optikou na věc nahlížel.

a) Koncepce stavebního zákona je nastavena tak, že je tu rozlišeno, co (a jak) má být řešeno v územním řízení a co v řízení stavebním. Tuto linii drží i judikatura ve správním soudnictví, a obsahová hranice mezi územním a stavebním řízením je tak zřetelně nastavena.

b) Stran námitek účastníků řízení soud odkazuje na § 114 odst. 1, resp. odst. 2 stavebního zákona. Podle § 114 odst. 1 může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.

c) Podle ustálené judikatury správních soudů rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí první instance potvrzuje, tvoří jeden celek.

d) Pro soud, který přezkouvává žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu, je rozhodující skutkový a právní vztah, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (k tomu srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Určité průlomy, které do této zásady byly učiněny Nejvyšším správním soudem, nedopadají na nyní posuzovanou věc, poněvadž se týkají především správního trestání. V té souvislosti je pak třeba zdůraznit i to, že soud posuzuje důvodnost žaloby v mezích žalobních bodů (k tomu srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.). I v tomto případě lze vysledovat určité průlomy, ať už zákonné nebo judikатурní, ale zdejší soud je přesvědčen, že takováto situace v jím hodnocené věci nenastala.

e) Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: **I. Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.** [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě

konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námítky odvolací, jakož i na nejružnější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.

O žalobě pak soud uvažil následovně.

Jako zásadní a ve fázi soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepřeklenutelnou překážkou bylo, že téměř všechny žalobní body, až na výjimky popsané níže, směřovaly proti pravomocně skončenému územnímu řízení, resp. rozhodnutí v něm vydaným. Ostatně, žalobci sami to opakovaně konstatovali v žalobě i v replice. **Tato rozhodnutí však nemohla být přezkoumána v soudním řízení, jehož předmět byl vymezen rozhodnutími vydanými ve stavebním řízení.** Podstata tvrzení žalobců spočívající v tom, že o územním řízení nevěděli, a z toho dovozovaná možnost soudní ochrany v žalobě proti rozhodnutím vydaným ve stavebním řízení, je mylným právním názorem.

Žalobci v replice uvedli, že ve věci územního řízení a územního rozhodnutí byl podán návrh na obnovu řízení ve smyslu § 100 správního řádu, přičemž o tomto návrhu nebylo ke dni datování repliky pravomocně rozhodnuto. V té souvislosti navrhli přerušit řízení ve věci (ve smyslu § 109 o. s. ř.) do pravomocného skončení řízení o obnově, protože, dle jejich tvrzení, dosud nebylo rozhodnuto o odvolání žalobců ve věci zamítnutí žádosti o obnovu řízení ve věci územního rozhodnutí. Žalovaný správní orgán reagoval na uvedený návrh v podání ze dne 19. 3. 2013, v němž mj. uvedl: „(...) *Stavební úřad* [= Městský úřad Horažďovice, odbor výstavby a územního plánování] *zaslal žalovanému spis, ze kterého je zřejmé, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu územního řízení již nabylo právní moci. Žalobci totiž odvolání proti rozhodnutí stavebnímu úřadu zaslali faxem a v zákonné lhůtě ho nedoplňovali tak, jak to vyžaduje § 37 odst. 4 správního řádu, žalobci tak neučinili ani po uplynutí zákonné lhůty. Podání tedy nebylo podáno formou, kterou správní řád připouští, a proto k němu stavební úřad nepřihlížel. (...) Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobci přdestíraný důvod k přerušení řízení je nedůvodný.*“. Soud výzvou ze dne 2. 4. 2013, č.j. 57A 62/2011-103, vyzval žalobce, aby se k tvrzení žalovaného stran návrhu na přerušení řízení vyjádřili, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne jejího doručení. Žalobci tak neučinili a soud dospěl k závěru, že návrh na přerušení řízení nebyl důvodný. Konstatoval přitom, že soudní řád správní obsahuje speciální ustanovení pamatující na situace odůvodňující přerušení řízení vedeného podle s. ř. s., a tím je jeho ustanovení § 48. Důvody pro přerušení řízení podle § 48 s. ř. s. však v tomto případě nenastaly. Důvody, které žalobci uvedli (byť se domáhali přerušení řízení podle § 109 o. s. ř.) obsahově odpovídaly situaci, pro kterou je možné řízení přerušit podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., podle něhož zjistí-li předseda senátu, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá, může řízení usnesením přerušit. Podle tvrzení žalovaného, které žalobci následně nijak nezpochybnili, ač pro to měli příležitost, však takové důvody nenastaly. Na základě uvedeného soud konstatoval, že podmínky dané soudním řádem správním pro přerušení řízení nebyly splněny, a proto návrh ve smyslu § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. *a contrario* zamítl. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu nabylo právní moci dne 10. 6. 2013. Žalobci se k otázce právní moci rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí návrhu na obnovu řízení vyslovili až v podání datovaném dne 17. 9. 2013 a došlém soudu dne 20. 9. 2013, tedy

po proběhlém jednání, v rámci kterého byl vyhlášen rozsudek. Žalobci měli možnost se k tvrzení správních orgánů stran řízení o návrhu na obnovu vyjádřit, ale učinili tak až **pět měsíců po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě soudu**. Jejich liknavý procesní postup však soud nemohl nikterak sanovat, neboť právní řád stojí na premise vigilantibus iura scripta sunt (práva náležejí bdělým).

Stran prvoinstančního a napadeného rozhodnutí žalobci uplatnili námitku jejich nicotnosti, resp. nezákonnosti. Ani tyto námitky nebyly shledány důvodnými.

Soud k tvrzené nicotnosti konstatuje, že za nicotný je třeba považovat správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje. K takovým excesům však v posuzované věci zjevně nedošlo.

Žalobci rovněž namítali nezákonnost rozhodnutí, přičemž z kontextu žaloby lze dovodit, že důvod nezákonnosti byl chápán coby důsledek vadnosti předcházejícího územního řízení a územního rozhodnutí.

Jak je uvedeno výše, pro soud přezkoumávající napadené rozhodnutí je rozhodující skutkový a právní vztah, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. A v okamžiku rozhodování stavebního úřadu i žalovaného ve věci stavebního povolení zde existovalo pravomocné územní rozhodnutí. Prvoinstanční správní orgán proto ve světle této skutečnosti postupoval v řízení stavebním, a v jeho postupu tak v tomto směru nelze spatřovat ničeho nezákonného. Jestli byla rozhodnutí správních orgánů vydaná ve stavebním řízení žalobci vnímána jako nezákonná i z jiných důvodů, než byl ten, který uvedli v žalobě, měli je uplatnit. To neučinili a soud není oprávněn domýšlet žalobcovu vůli ani dohledávat žalobcem neuplatněné vady rozhodnutí nebo řízení, které jeho vydání předcházelo.

Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že v případě žalobců nedošlo ze strany správních orgánů k porušení zákona a nebylo dotčeno vlastnické právo žalobců garantované jim Listinou základních práv a svobod. **Žaloba proto nebyla shledána důvodnou a soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

Soud rovněž považuje za potřebné vyjádřit se k tomu, že jednání ve věci proběhlo dne 17. 9. 2013 bez přítomnosti žalobců a jejich právní zástupkyně.

Prvé jednání ve věci bylo nařízeno na 26. 2. 2013. Dne 20. 2. 2013 bylo do datové schránky soudu doručeno podání zástupkyně žalobců nazvané „Žádost o odročení jednání na pozdější termín z důvodu pracovní neschopnosti“. Jednání bylo proto odročeno na 12. 3. 2013, protože zástupkyně žalobců v žádosti o odročení tvrdila, že od počátku března by již měla být práce schopná.

Dne 12. 3. 2013 se za stranu žalující dostavil na jednání Mgr. Ing. P.K., který po zahájení jednání předložil předsedovi senátu podání nazvané „Vyjádření, omluva nepřítomnosti z důvodu pracovní neschopnosti, žádost o odročení jednání“. Pro tvrzené pokračování pracovní neschopnosti zástupkyně žalobců bylo jednání následně odročeno.

Soud se žádostí ze dne 29. 5. 2013, č.j. 57 A 62/2011-106, dotázal zástupkyně žalobců, zda nadále trvá překážka pracovní neschopnosti bránící jí účastnit se jednání soudu a díky níž bylo nařízené jednání již dvakrát odročeno. Soud vyzval zástupkyni žalobců, aby mu sdělila, zda uvedená překážka na její straně odpadla či nikoliv, a pro případ záporné odpovědi pak soud vyzval zástupkyni, aby mu sdělila, jaké učinila kroky v souladu s § 27 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (= brání-li advokátovi, který vykonává advokacii samostatně, jakákoliv překážka ve vykonávání advokacie a neučiní-li jiné opatření za účelem ochrany práv nebo právem chráněných zájmů svých klientů, je povinen ustanovit bez odkladu, nejpozději však do jednoho měsíce ode dne, kdy taková překážka vznikla, jiného advokáta po dohodě s ním svým zástupcem a klienty o tom bezodkladně písemně vyrozumět).

Zástupkyně žalobců reagovala na výzvu podáním ze dne 30. 6. 2013 doručeným soudem dne 3. 7. 2013 (datová schránka), resp. 8. 7. 2013 (originál), v němž uvedla, že je již práce schopná, a zároveň uvedla srpnové a zářijové termíny, ve kterých již byla nařízena jednání a v nichž vystupuje jako právní zástupce. Ve věci sp.zn. 57 A 62/2011 tak bylo nařízeno jednání na 17. 9. 2013. Toho dne, tedy 17. 9. 2013 bylo do e-podatelny zdejšího soudu doručeno podání zástupkyně žalobců označené jako „Sdělení, návrh na přerušení řízení, omluva nepřítomnosti, odročení jednání“. Zástupkyně žalobců v něm omlouvala neúčast žalobců (čerpání dovolené), navrhovala přerušit řízení do doby pravomocného skončení řízení o návrhu na obnovu řízení a zároveň se omluvila z jednání z důvodů náhlých zdravotních problémů nastalých během noci před dnem jednání. K tomu zástupkyně dále uvedla, že si „(...) *zařídila substituci, ale spolupracující advokát je na dovolené do 21. 9. 2013. Pokud jednání proběhne, prosím o zaslání kopie protokolu (...).*“. Originál uvedeného podání byl soudem doručen dne 20. 9. 2013 a obsahoval, oproti elektronickému podání, jednu stránku navíc. V ní bylo zpochybněno tvrzení žalovaného o pravomocném skončení řízení o obnově a dále zopakování tvrzení brojících proti územnímu řízení a rozhodnutím v něm vydaných.

Podle § 50 s. ř. s. může být jednání z důležitých důvodů odročeno. Soud může odročit jednání též tehdy, jestliže to účastníci shodně navrhnou.

V dané věci zdejší soud již neviděl důvod pro další odročení jednání. Z textu podání ze dne 17. 9. 2013 explicitně nevyplývalo, že by zástupkyně žalobců o odročení žádala, naopak, vyslovila srozumění s tím, že jednání proběhne (= „*Pokud jednání proběhne, prosím o zaslání kopie protokolu*“). A i když v označení podání bylo mj. uvedeno i „odročení jednání“, nebylo možno tuto situaci vyložit, v kontextu s obsahem podání, jako **žádost** o odročení jednání. Soudu nebylo předloženo lékařské potvrzení o neschopnosti zástupkyně dostavit se k jednání a substituce advokáta, který v termínu jednání soudu čerpá řádnou dovolenou, nepředstavuje zajištění řádné substituce. Proto bylo jednáno v nepřítomnosti žalobců i jejich zástupkyně.

[IV] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný se však tohoto práva vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Stran náhrady nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává v šesti vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 17. září 2013

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková